

Vlaams
Parlement

vergadering **C83 – OND9**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Onderwijs en Gelijke Kansen

van 14 december 2010

INHOUD

Interpellatie van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het stopzetten van de subsidiëring van onderwijs in enkele jeugdhulpvoorzieningen - 41 (2010-2011)	
Interpellatie van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het stopzetten van de subsidiëring van onderwijs in zeven instellingen voor bijzondere jeugdzorg - 43 (2010-2011)	3
Met redenen omklede motie	8
Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over een Vlaams actieplan Vrouwen en Vrede als implementatie van de VN-resolutie 1325 van 31 oktober 2000 - 672 (2010-2011)	8
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Deckx tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de uitkomsten van de interculturele dialoog en de eventuele impact op het Vlaamse gelijkekansen- en onderwijsbeleid - 489 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van de heer Wim Van Dijck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het eindrapport van het verslagcomité van de Rondetafels van de Interculturaliteit - 561 (2010-2011)	10
■	

Voorzitter: de heer Boudewijn Bouckaert

Interpellatie van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het stopzetten van de subsidiëring van onderwijs in enkele jeugdhulpvoorzieningen

- 41 (2010-2011)

Interpellatie van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het stopzetten van de subsidiëring van onderwijs in zeven instellingen voor bijzondere jeugdzorg

- 43 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Voorzitter, minister, collega's, sinds 1 september van dit schooljaar krijgen zeven jeugdhulpvoorzieningen uit Oost- en West-Vlaanderen geen subsidies meer om onderwijs of een onderwijsvervangend programma te organiseren. Het gaat om hulpvoorzieningen die voor probleemjongeren en jongeren met emotionele en gedragsstoornissen opvangen en begeleiden. Om de jongeren de nodige hulp te kunnen bieden verblijven ze een tijd, variërend van een paar weken tot enkele maanden, in de centra, waardoor ze niet naar een gewone of hun gewone school kunnen. De instellingen trokken aan de alarmbel en zeggen dat ze door het wegvallen van de subsidies deze jongeren geen onderwijs meer kunnen bieden.

Minister, ik heb daar heel wat vragen bij. Niet alleen voor de jongeren zelf is dat een groot probleem, het geldgebrek heeft ook gevolgen voor de tewerkstelling van enkele leraren en voor de belasting van het personeel van de centra, die nu meer inspanningen zullen moeten doen tijdens die vrije uren waarin voorheen onderwijs werd georganiseerd.

Op jaarbasis zou het om enkele honderden jongeren gaan. Velen van hen zouden niet in aanmerking komen voor alternatieven zoals afstandsonderwijs, omdat ze op meer dan 10 kilometer van hun school verblijven, of persoonlijke ontwikkelingstrajecten. Hun cognitieve ontwikkeling komt dus in het gedrang, maar ook hun re-integratie in de maatschappij want daarvoor – en dat onderschrijven we toch allemaal – is onderwijs een heel belangrijke hefboom. Als ze geen onderwijs meer krijgen, werkt het de maatschappelijke achterstand van deze jongeren, die sowieso al heel kwetsbaar zijn, in de hand.

Minister, enkele weken geleden bracht u samen met uw collega van Welzijn naar buiten dat u afspraken had gemaakt met betrekking tot de rechten van minderjarigen binnen vrijwillige en gedwongen jeugdhulp. Heel terecht. Er zijn hier al meerdere vragen over gesteld. Uit het rapport van het Kinderrechtencommissariaat blijkt ook dat het recht op onderwijs van jongeren die in de jeugdhulp verblijven, heel belangrijk is en waar absoluut meer aandacht aan moet worden besteed.

U gaf de garantie dat jongeren die niet naar school kunnen toch recht op leren hebben via een schoolvervangend programma. Op 17 november hebt u dit engagement herhaald naar aanleiding van de voorstelling van het jaarverslag van het Kinderrechtencommissariaat. De berichten over de stopzetting van de subsidiëring van hoger vermelde instellingen lijken me niet te rijmen met de verklaringen die we enige dagen voordien hebben gehoord.

Minister, hoe valt de stopzetting van de subsidiëring te rijmen met de garantie op het recht op leren? Hoeveel middelen werden de voorbije jaren gespendeerd aan de organisatie van onderwijs in deze zeven instellingen die nu zonder subsidies vallen? Wordt dit geld nu elders aangewend? U zou over het onderwijs aan jongeren in instellingen al hebben samen gezeten met de minister van Welzijn. Welke conclusies, actiepunten en timing kwamen uit dit overleg? Hoe zult u voor de jongeren uit deze zeven instellingen het recht op onderwijs garanderen?

In reactie op de berichten zei u dat de instellingen twee jaar geleden al op de hoogte zouden zijn gebracht van het stopzetten van de subsidies en dat er een tijdelijke overgangsmaatregel werd genomen. Ik stel me daar vragen over. Wat is er intussen gebeurd? Zijn ze ingelicht over het feit dat het nog één of twee jaar doorgaat en dat het dan gedaan is? Of is er een begeleidingstraject geweest over hoe we dit kunnen oplossen, zodat er op 1 september geen vacuüm zou zijn? Hoe wordt het recht op onderwijs gegarandeerd in de andere jeugdhulpvoorzieningen dan de betrokken instellingen in Oost- en West-Vlaanderen? Het is opvallend dat het voornamelijk gaat over instellingen uit Oost- en West-Vlaanderen. Is er in de andere provincies dan geen probleem?

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Minister, mevrouw Schryvers heeft de feiten uitvoerig uiteengezet. Ik zal proberen niet in herhaling te vallen. We betreuren dat er sinds 1 september door de stopzetting van de subsidies aan zeven instellingen voor bijzondere jeugdzorg geen onderwijs meer kan worden geboden aan de groep 12- tot 18-jarige jongeren. Die jongeren hebben toch wel extra aandacht nodig omdat ze kampen met ernstige emotionele of gedragsproblemen.

Minister, u hebt daarover een open brief ontvangen, die ruim wordt ondersteund door koepelorganisaties zoals het Vlaams Welzijnsverbond, het Pluralistisch Platform Jeugdzorg en de Jongerenbegeleiding-Informant. De subsidiestop is het gevolg van het stopzetten van een decreet van september 2000, houdende erkenning van vormingsprogramma's die voor de vervulling van deeltijdse leerplicht in aanmerking komen. Ook al hadden die instellingen dat misschien moeten voorbereiden, ze hadden toch gehoopt dat het zou worden voortgezet, en volledig terecht.

Jaarlijks gaat het over enkele honderden jongeren. Het gevolg van de subsidiestop betekent dat ze hun grondwettelijk recht op onderwijs verliezen. Naar aanleiding van de brief die u hebt ontvangen, hebt u verklaard dat het niets te maken heeft met besparingen in onderwijs. U hebt ook verwezen naar een aantal alternatieven. Die worden echter tegengesproken door de betrokken instellingen.

Een aantal van de voorzieningen zou al contact hebben opgenomen met uw administratie, maar ze kregen geen enkel vooruitzicht op een spoedige oplossing voor dit heel dringende probleem. De betrokken voorzieningen suggereren zelf een oplossing: een aantal van de jongeren die daar tijdelijk worden geplaatst, staan ingeschreven in een school in hun woonomgeving, die voor hen middelen genereert. Het heroriënteren van de financiering naar de plaats waar effectief onderwijs wordt gegeven, kan al een mogelijke oplossing zijn.

We betreuren deze beslissing. In het Vlaams Parlement is een Commissie Jeugdzorg aan de gang, die elke woensdagochtend tijdens zeer boeiende hoorzittingen met verschillende spelers op het terrein heel veel aandacht besteedt aan deze problematiek. Als er iets is dat heel geregeld terugkomt, is het wel de doelgroep jongeren met ernstige emotionele en gedragsproblemen. Die worden dan omschreven als jongeren met een multiproblematiek. Naar aanleiding van die hoorzittingen is ook al gewezen op het belang van onderwijs.

Minister, als we het ernstig menen met onze bezorgdheid om iets meer te doen voor die jongeren, moet u echt nadenken of hier geen verkeerde beslissing is genomen. Het zou u sieren als u op uw beslissing terugkomt, ook al weet ik dat die decretaal vastligt. Elk decreet kan worden aangepast of u kunt voor alternatieven zorgen.

Minister, deelt u mijn mening dat de subsidiestop het grondwettelijk recht op onderwijs van de betrokken leerlingen in het gedrang brengt? Hebt u al besprekingen gevoerd met de betrokken voorzieningen en klopt het dat er nog steeds geen oplossing kon worden aangereikt voor het prangende probleem?

Ik heb verwezen naar een suggestie van de instellingen zelf om de middelen te heroriënteren naar de plaats waar effectief onderwijs wordt genoten. Bent u bereid om daarvoor initiatieven te nemen? Welke alternatieven bestaan er voor de jongeren die in de betrokken instellingen onderwijs krijgen? U hebt wel gezegd dat er voldoende alternatieven zijn, maar volgens de instellingen zelf, die toch heel goed op de hoogte zijn van de problematiek van die jongeren, blijkt dat niet het geval te zijn. Hebt u initiatieven genomen teneinde de betrokken jongeren een zinvol alternatief aan te bieden? Zo niet, bent u bereid om hierover na te denken?

De voorzitter: Mevrouw Deckx heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Deckx: Voorzitter, ik vind de problematiek zoals die door de interpellanten wordt geschetst, erg belangrijk. Ik heb wat onderzoekwerk gedaan. Op het moment dat het decreet waarover het hier gaat, werd goedgekeurd, zat ik hier immers nog niet. Het gaat over het decreet Leren en Werken van 10 juli 2008. In artikel 95 van dat decreet wordt heel deze problematiek geregeld. In paragraaf 1 wordt geregeld hoe die instellingen in de toekomst tewerk moeten gaan, namelijk door het aangaan van samenwerkingsverbanden om die subsidies te kunnen veiligstellen. Via paragraaf 4 worden in afwijking van paragraaf 1 subsidies toegekend voor het schooljaar 2008-2009. Via het grote Onderwijsdecreet XIV werden deze subsidies in 2009 verlengd.

Minister, ik treed de bekommernis van de collega's bij. Die jongeren hebben recht op onderwijs. Meer nog, het feit dat ze onderwijs krijgen in die instellingen, is zeer belangrijk. Wat ik niet begrijp, is waarom die instellingen niet het nodige hebben gedaan om in orde te zijn met het decreet. Is er ergens een communicatiefout geweest? Waren ze niet op de hoogte? Wanneer zijn ze daarvan op de hoogte gebracht? Is dat te laat gebeurd? Hoe kan het dat de nodige procedures niet zijn gevolgd om het probleem op te lossen? Als ik naar het decreet kijk, is het geen probleem van recente datum. Men heeft dat al lang zien aankomen.

Minister, is er iets misgegaan met de communicatie? Waarom hebben die instellingen niet het nodige gedaan om zich in orde te stellen en om het onderwijsrecht van die jongeren verder te zetten? Eerlijk gezegd, begrijp ik het niet goed.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, het recht op leren is inderdaad belangrijk voor iedereen. Onderwijs heeft in het verleden dan ook al heel wat stappen gezet, onder andere via de persoonlijke ontwikkelingstrajecten. Mevrouw Deckx heeft terecht gezegd dat van bij de aanvang van het decreet Leren en Werken het beleidsdomein Onderwijs duidelijk heeft aangegeven dat deze projecten enkel tijdelijk konden worden voortgezet, omdat dat aanbod noch qua doelgroep, noch qua methodiek thuishoort in het 'leren en werken'. Zo was er geen rechtstreekse inschrijving, ging het om jongeren met profiel deeltijds beroepssecundair onderwijs (dbso). Het decreet Leren en Werken van 10 juli 2008 heeft de centra voor deeltijdse vorming immers geherpositioneerd. Dergelijke centra kunnen jongeren niet meer rechtstreeks inschrijven en ze moeten zich toeleggen op het organiseren van persoonlijke ontwikkelingstrajecten en, eventueel, algemene vorming ter ondersteuning van de centra deeltijds beroepssecundair onderwijs.

Vóór de inwerkingtreding van het decreet organiseerden de centra voor deeltijdse vorming programma's die erkend werden in het kader van de deeltijdse leerplicht. Binnen die programma's richten sommige centra zich ook tot jongeren die in een onthaal- en observatiecentrum of een centrum voor observatie, oriëntering en medische, psychologische en pedagogische behandeling verbleven. Meestal betrof het hier jongeren die ingeschreven waren in het voltijds secundair onderwijs, doch voor een bepaalde periode onder observatie en/of behandeling werden geplaatst.

Deze doelgroep is totaal verschillend van de doelgroep van jongeren die kiezen voor het stelsel van leren en werken, als alternatief op het voltijds secundair onderwijs, en ingeschaald worden in een persoonlijk ontwikkelingstraject. In het decreet Leren en Werken werd daarom

in een uitdoofscenario voorzien qua subsidiëring van de desbetreffende centra, georganiseerd door de vzw Groep Intro. Om het recht op leren toch te garanderen, werden toch wat engagementen genomen. Ik kom daar zo dadelijk op terug.

Tijdens het schooljaar 2008-2009 ging het voor OOC De Waai (onthaal-, oriëntatie- en observatiecentrum) om iets meer dan 40.000 euro; voor OBC De Waai (observatie-en-behandelingscentrum), 't Laar en De Zandberg om, afgerond, 185.000 euro; voor RKJ (Residentieel Kortdurend Jongerenprogramma) De Sleutel om 126.000 euro; voor Luein om, afgerond, 80.000 euro en voor De Wijzer om, afgerond, 109.000 euro.

Tijdens het schooljaar 2009-2010 ging er 30.000 euro naar OOC De Waai; 127.500 euro naar OBC De Waai, 't Laar en De Zandberg; 105.000 naar De Sleutel; 60.000 naar Luein en 75.000 euro naar De Wijzer.

U weet ondertussen dat het decreet Leren en Werken een gesloten enveloppe is. Ik verwijs daarvoor naar het begrotingsakkoord van toenmalig begrotingsminister Van Mechelen. Door het stijgend aantal leerlingen in het dbso hebben we noodgedwongen verschuivingen moeten doen binnen die enveloppe. De voornaamste daarvan is de verschuiving van de voortrajecten naar de omkadering van de centra voor deeltijds onderwijs (CDO's). Ook deze vrijgekomen middelen worden ingezet voor de omkadering van de CDO's, want het valt te verwachten dat het aantal leerlingen in het dbso zal blijven stijgen. We zullen ook bekijken of we het aantal voortrajecten kunnen optrekken.

Oorspronkelijk werd er in het decreet Leren en Werken slechts voor één schooljaar in middelen voorzien voor de organisatie van deeltijdse vorming in de betrokken OOC's. De praktijkervaring leerde echter dat het uitdoofscenario voor het schooljaar 2008-2009, dat het parlement overigens had goedgekeurd, het best met een schooljaar werd verlengd, zodat de werking van de betrokken vormingscentra niet in het gedrang zo worden gebracht. Er werd dan ook voor 2009-2010 in subsidiëring voorzien, zij het wel in een geactualiseerde omvang van de doelgroepverhouding.

Op 2 maart 2010 vond overleg plaats tussen mijn kabinet en dat van Welzijn. De conclusie was dat de overgangsmaatregelen niet konden worden voortgezet in het schooljaar 2010-2011. Groep Intro werd al op 16 maart 2010 op de hoogte gebracht dat het uitdoofscenario wel degelijk zou doorgaan. De leerlingen uit de betreffende projecten die effectief behoren tot de doelgroep van het persoonlijk ontwikkelingstraject (POT), worden ingeschreven in een CDO in de buurt en na een intake door het CDO doorgestuurd naar een erkend centrum voor deeltijdse vorming (CDV) om daar een persoonlijk ontwikkelingstraject te volgen. De leerlingen die tijdelijk of voor een langere periode in de welzijnsinstellingen residentieel opgevangen worden en voor wie binnen de bestaande systemen van onderwijs geen oplossing wordt gevonden omdat de problematiek van deze jongeren te ernstig is, zijn gewettigd afwezig en worden in de onderwijsinstelling waar ze ingeschreven zijn, geregistreerd met een code R. De begeleidingsbehoefte van deze jongeren primeert in die gevallen op de onderwijsbehoeften.

Ik heb me samen met minister Vandeurzen geëngageerd om het recht op leren te garanderen voor de jongeren die in de gedwongen of vrijwillige hulpverlening verblijven. Jongeren die niet naar school kunnen, moeten een schoolvervangend onderwijsprogramma krijgen. Mijn departement bevraagt momenteel alle mogelijke voorzieningen waar jongeren residentieel kunnen verblijven. Aan de hand van een checklist wordt bekeken hoeveel jongeren er effectief in de instellingen verblijven en hoeveel er daarvan een schoolvervangend programma volgen. We trachten ook een beeld te krijgen van de inhoud van het schoolvervangend programma. Op basis van de antwoorden zullen er volgend jaar rond de paasvakantie beleidsaanbevelingen komen. We moeten eerst alle gegevens opvragen en verwerken. Ik ben van plan mijn engagementen na te komen. We zullen het recht op leren voor iedereen garanderen. Nogmaals, het gaat hier niet om een besparingsmaatregel. Het is een lang aangekondigde maatregel, die in dit parlement overigens twee keer is goedgekeurd.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Ik dank u voor uw antwoord, minister. U geeft een uitvoerig overzicht van de regelgeving ter zake, van de bedoeling ervan en van het overleg tussen Onderwijs en Welzijn.

Op 16 maart 2010 hebt u Groep Intro op de hoogte gebracht van het feit dat in de betrokken instellingen vanaf 1 september het onderwijs niet meer op deze manier kon worden voortgezet. Ik wil dat allemaal wel aannemen, maar het resultaat is dat deze jongeren geen onderwijs krijgen! Die jongeren kunnen zich inschrijven bij een CDO en degenen die langere tijd ergens verblijven, kunnen gewettigd afwezig zijn. Gewettigde afwezigheid kan volgens mij alleen maar bij ziekte of een andere reden die het schoollopen verhindert. Dat mag niet worden gebruikt als er geen mogelijkheid is om onderwijs te garanderen.

Dan verwijst u naar het initiatief van u en van minister Vandeurzen. U maakt na een bevraging van de diverse instellingen een lijst van het onderwijsaanbod, schoolvervangende programma's en dergelijke. Dat initiatief kan ik volledig onderschrijven. Het is zeer goed dat dat gebeurt. Met die lijst gaat u verdere afspraken maken om het recht op onderwijs en op leren te garanderen. Hopelijk hebt u daar tegen volgend schooljaar al resultaten van, en kunnen we die zien op het terrein.

Minister, u zult een volledig overzicht hebben tegen september. Waarom hebt u voor de jongeren in die instellingen in Oost-Vlaanderen die momenteel geen onderwijs genieten, dan niet nog een verlenging gedaan voor één jaar? Ik kan deze maatregel, zeker in dit licht, alleen maar betreuren. Ik heb van u geen antwoord gekregen op de vraag hoe er momenteel in concreto in die zeven instellingen mee wordt omgegaan. Ik hoop dat we hier allemaal het recht op leren onderschrijven. Ik hoop dat u al het mogelijke in het werk stelt om dat te garanderen, ook voor jongeren die heel kwetsbaar zijn, ook voor jongeren met grote problemen.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Ik dank u voor uw uitvoerig antwoord, minister.

Ik moet eerlijk zeggen dat ik ontzettend ontgoocheld ben. Ik steun net zoals mevrouw Schryvers het initiatief dat u met minister Vandeurzen hebt uitgewerkt. Als ik het goed begrijp, zal dat vanaf volgend schooljaar beginnen te lopen. De jongeren die geen plaats vinden in de omgeving van de instelling – waarschijnlijk als gevolg van een heel complexe problematiek – zullen juridisch gezien misschien wel in orde zijn voor de onderwijsadministratie. Ze krijgen de letter R zodat ze gewettigd afwezig zijn. Maar dat heeft absoluut niets te maken met gewettigde afwezigheid. Mevrouw Schryvers heeft het al gezegd, een leerling is gewettigd afwezig als hij gedurende langere tijd gehospitaliseerd is of ziek is. Hier wordt aan de jongere elke mogelijkheid ontnomen om onderwijs te volgen. Ik meen, minister, dat dit volledig indruist tegen het recht op onderwijs. Vlaanderen heeft heel goed onderwijs, en bovendien is dit recht grondwettelijk verankerd.

De jongeren die tijdelijk geen onderwijs kunnen genieten – het gaat in de meeste gevallen waarschijnlijk om jongeren met een multiproblematiek, met een heel complexe problematiek –, geraten achterop. Ze zijn al zo kwetsbaar, maar die kwetsbaarheid wordt nog groter doordat ze tijdelijk geen onderwijs kunnen krijgen.

Minister, ik treed het pleidooi bij en ik hoop dat u bij hoogdringendheid toch nog een aantal maatregelen kunt nemen om de eerste helft van volgend jaar toch in iets te voorzien voor die jongeren. We vragen dit in het belang van die jongeren, van deze kwetsbare doelgroep aan wie binnen dit parlement in andere commissies, bijzonder veel aandacht wordt besteed. Ik durf een oproep tot u te richten, minister, om uw verantwoordelijkheid op te nemen.

Voorzitter, ik wens namens mijn fractie een motie aan te kondigen.

De voorzitter: Mevrouw Deckx heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Deckx: Minister, de problematiek wordt vanuit verschillende invalshoeken bekeken. Niemand stelt het recht op onderwijs in vraag. In het decreet Leren en Werken hebben we inderdaad beslist dat deze jongeren eigenlijk niet helemaal thuishoren in het kader dat werd gecreëerd voor de verschillende centra – en dat is volgens mij juist.

Het is natuurlijk moeilijk om te begrijpen dat deze jongeren gedurende één jaar geen recht op onderwijs hebben. Ik vraag me af of deze jongeren tijdelijk kunnen gebruikmaken van de formule ‘thuisonderwijs voor zieke kinderen’. Misschien zijn er mogelijkheden. Misschien kan die formule een oplossing bieden zodat er toch een vorm van onderwijs aan deze jongeren wordt aangeboden.

U zegt dat u werkt aan een alternatief dat vanaf volgend jaar kan ingaan. Welke wegen worden daarbij bewandeld?

Minister Pascal Smet: Ik heb gezegd dat we een bevraging aan het doen zijn en dat we op basis daarvan beleidsvoorstellen zullen doen. Ik heb dus niet gezegd dat het volgend jaar ingaat, we zullen zien wat de omvang van de problematiek is.

Ik wil wel dat het ingaat, maar ik meen dat er nog een klein misverstand is. Het is niet mijn verantwoordelijkheid om dit onderwijs te organiseren, het is de verantwoordelijkheid van de minister van Welzijn indien die jongeren in welzijnsinstellingen zitten. Dat is de regeling. Wel heb ik met minister Vandeuren afgesproken om, omdat het niet evident is voor welzijnsinstellingen om onderwijs te organiseren en omdat ik vind dat die jongeren recht op onderwijs hebben, een regeling uit te werken voor de toekomst.

Er zijn twee mogelijke situaties. Het is mogelijk dat een aantal kinderen die er nu zitten, in aanmerking komen voor een persoonlijk ontwikkelingstraject. Als dat zo is, moeten ze gewoon de bestaande procedure gebruiken en zich inschrijven. Als het gaat om kinderen met een ernstige problematiek die residentieel worden opgevangen in welzijnsinstellingen, zijn het de welzijnsinstellingen die verantwoordelijk zijn om in het onderwijs te voorzien. Als de bestaande mogelijkheden binnen onderwijs niet volstaan, dan zullen we de kinderen inderdaad als gewettigd afwezig beschouwen, want daarmee wordt het gelijkgesteld: dat is niet iets dat we hebben uitgevonden, dat bestaat al. De verantwoordelijkheid hier ligt bij wie de jongeren opneemt. Ik ben niet de inrichter van die instellingen, maar de minister van Welzijn. Ik wil de bal hiermee niet doorspelen aan minister Vandeuren, het is de regeling. We hebben samen afgesproken om dit in de toekomst samen aan te pakken.

U stelt dat we al twee jaar weten dat het stopt. Ik vind het raar dat u dan niet vraagt waarom die centra niet al eerder maatregelen hebben genomen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door mevrouw Dillen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over een Vlaams actieplan Vrouwen en Vrede als implementatie van de VN-resolutie 1325 van 31 oktober 2000 - 672 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Voorzitter, minister, beste collega's, tien jaar geleden, op 31 oktober 2000, nam de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties (VN) resolutie 1325 aan. Met deze resolutie werden vrouwen voor het eerst centraal geplaatst in de strijd tegen en de

preventie van gewapende conflicten, en werd de rol van meisjes en vrouwen bij het bewaren van vrede erkend.

Het Belgisch Nationaal Actieplan (NAP) kwam er in 2009, negen jaar na datum, en nu blijken er geen Vlaamse bevoegdheden in voor te komen. Nochtans is er werk op het vlak van Buitenlands Beleid, Ontwikkelingssamenwerking en Onderwijs, zoals het advies van het Vlaams Vredesinstituut van 26 juni 2006 aangeeft.

Na mijn vragen aan uw voorgangster, mevrouw Van Brempt, op het einde van de vorige legislatuur en aan u in het begin van deze legislatuur, beloofde u tijdens de bespreking van de beleidsnota Gelijke Kansen 2009-2014 om een Vlaams actieplan rond vrouwen en vrede op te stellen om zo onze Vlaamse verantwoordelijkheid op te nemen via het vertalen van de VN-resolutie naar Vlaanderen.

Omdat er heel wat elementen behoren tot het beleidsdomein Buitenlands Beleid, heb ik eind maart ook de minister-president gevraagd naar zijn interesse in de opmaak van dit plan. Hij vond het een heel goed idee en hij wilde hier zeker aan meewerken met u als bevoegde minister. Ondertussen zijn we een jaar verder en ik heb hierover nog geen nieuws gelezen, ook niet in de beleidsbrieven.

Minister, is er intussen een actieplan? Bent u ermee bezig? Wanneer kunnen we het verwachten? Wat is de teneur van de inhoud?

Op welke manier hebt u samengewerkt, of bent u dat van plan, met de verantwoordelijken van andere beleidsdomeinen die niet specifiek onder Gelijke Kansen vallen? Gelijke Kansen is een horizontaal beleidsdomein, maar hoe hebt u de samenwerking met de andere beleidsdomeinen aangepakt?

Zijn er eventueel andere initiatieven die u wilt nemen in het licht van de VN-resolutie 1325 in verband met vrouwen en vrede?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, mevrouw Poleyn, ik wil het uitgangspunt van de vraag toch enigszins nuanceren. Ik heb niet beloofd om een Vlaams actieplan rond vrouwen en vrede op te stellen. Wel heb ik in de commissie verklaard – en ik heb het nog eens nagekeken en het staat ook zo in het verslag –, dat we dit aandachtspunt zouden meenemen in het overleg dat ik, in eerste instantie via de betrokken administraties, voer met mijn collega-ministers in het licht van het transversale gelijkekansenproces door middel van de toepassing van de open coördinatiemethode (OCM).

Dit onderwerp kwam effectief, en zelfs meermaals, aan bod tijdens de voorbereidende besprekingen die mijn diensten hebben gevoerd met de andere departementen ter voorbereiding van een nieuw OCM-doelstellingenkader. De aandacht voor vrouwen en vrede, zoals in de VN-resolutie 1325 werd opgenomen, dient hoofdzakelijk een vertaling te krijgen in het buitenlands beleid. Het is dan ook de minister die bevoegd is voor het buitenlands beleid die in eerste instantie verantwoordelijk is. Ik coördineer, suggereer, inspireer en ik kan druk op de ketel zetten, zo nodig ook in de schoot van de Vlaamse Regering, maar het al of niet opnemen is een bevoegdheid van de Vlaamse minister die dit domein binnen zijn bevoegdheden heeft.

U weet dat de Vlaamse Regering op 9 juli 2010 het nieuwe OCM-doelstellingenkader heeft goedgekeurd. Minister-president Peeters heeft zich er toen toe verbonden om in alle initiatieven en acties van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking bijzondere aandacht te besteden aan gender als transversaal thema. Het Steunpunt Buitenlands Beleid zal een input geven over de manier waarop het thema transversaal kan worden opgenomen in de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking. Het Vlaams Agentschap voor Internationale Samenwerking zal de input van het Steunpunt Buitenlands Beleid vertalen in concrete initiatieven.

De vraag of bij de realisatie van deze doelstellingen ook gedacht wordt aan de opmaak van een Vlaams actieplan met betrekking tot vrouwen en vrede, is eerder iets wat behoort tot de bevoegdheid van de betrokken minister. Ik heb zelf nog geen ontwerp van actieplan opgesteld. Elke minister moet voor zijn eigen domein beslissen of hij of zij met betrekking tot deze problematiek acties onderneemt.

Vanuit mijn eigen bevoegdheid en kredieten ondersteun ik de Nederlandstalige Vrouwenraad ad nominatim. Een van de thema's waarop deze organisatie sterk focust, is precies de rol van vrouwen in vredesprocessen. Zij wil daarop volgend jaar werken.

Het zal u ook niet zijn ontgaan dat ik de Marie Popelinprijs heb kunnen uitreiken aan een vrouw die in Afghanistan heeft gewerkt. Zij was vroeger ooit gemeenteraadslid voor de Volksunie in Genk. Binnen mijn bevoegdheid besteed ik daar dus wel degelijk aandacht aan.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Dank u, minister, voor deze stand van zaken. Ik herhaal dat ik deze vraag specifiek aan u heb gesteld omdat u coördinerend minister bent voor Gelijke Kansen. U zegt dat u de druk op de ketel kunt zetten en dat u uw collega's iets kunt vragen. Maar u zegt niet wat u zelf hebt gedaan.

Minister Pascal Smet: De OCM-besprekingen worden door elke minister bekeken. Ook dit is daar ter sprake gekomen. De Vlaamse Regering beslist uiteindelijk welke doelstelling er wordt gekozen. Maar het is in eerste instantie toch een beslissing van de betrokken minister.

Mevrouw Sabine Poleyn: Ik zal de minister-president vragen om dit verder uit te werken. U verwijst naar het OCM-kader en zegt dat u met gender rekening houdt als transversaal thema. Maar dit gaat heel specifiek over de rol van vrouwen en vrede. Wij zouden bijvoorbeeld kunnen ijveren voor meer vrouwelijke Vlaamse vertegenwoordigers, voor een noodhulpbeleid dat rekening houdt met de kracht van vrouwen bij de heropbouw en voor een genderperspectief in het ontwikkelingsbeleid. Dat zit er al een beetje in, maar het zou nog meer kunnen.

Minister, behalve in het beleidsdomein Buitenland is er ook een kans in het onderzoek dat we ondersteunen. Er is aan onze universiteiten heel wat expertise inzake vredesonderzoek en vredesopbouw. Ook daar zouden we een stimulans kunnen geven om het genderperspectief een voldoende grote plaats te geven. Minister, ik vraag u om ons op de hoogte te houden. Ik beloof u dat ik de minister-president zal aanspreken en op deze plaats mijn rol zal spelen. Maar ik hoop dat u dan wel degelijk uw rol zult blijven spelen als coördinerend minister en dat u bekijkt welke andere beleidsdomeinen aanspreekbaar zouden kunnen zijn. Ik verwijs naar het advies van het Vlaams Vredesinstituut, dat dat werk al min of meer had gedaan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Deckx tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de uitkomsten van de interculturele dialoog en de eventuele impact op het Vlaamse gelijkekansen- en onderwijsbeleid
- 489 (2010-2011)

Vraag om uitleg van de heer Wim Van Dijk tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het eindrapport van het verslagcomité van de Rondetafels van de Interculturaliteit
- 561 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Deckx heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Deckx: Om na te gaan hoe de verschillende culturen in onze samenleving kunnen worden geïntegreerd, startte de Federale Regering in 2008 een interculturele dialoog onder de benaming Rondetafels van de Interculturaliteit. Die leidden tot een rapport met een reeks beleidsaanbevelingen, dat werd voorgesteld op 8 november 2010. Het uitgangspunt is dat discriminatie absoluut verboden moet zijn en dat de meerderheid in de samenleving zich binnen redelijke grenzen moet aanpassen aan de verzuchtingen van minderheden, om hun integratie te bevorderen.

Er werden een aantal beleidsaanbevelingen geformuleerd. Die werden uiteindelijk weergegeven in de pers en hebben toch minstens een kleine beetje controverser bewerkstelligd. Ik geef een korte en onvolledige opsomming. Het rapport stelt onder meer dat het dragen van levensbeschouwelijke kentekenen vanaf de laatste drie jaar van het middelbaar onderwijs mogelijk moet zijn. Het rapport wil dat men de geschiedenis van de kolonisatie, de discriminatie en de migratie deel laat uitmaken van het onderwijsleerplan. Op het vlak van gelijke jobkansen doet het rapport enkele aanbevelingen. Om meer mensen uit minderheden aan het werk te krijgen, zouden de overheid en privébedrijven die openbare aanbestedingen willen krijgen, moeten werken met tijdelijke quota. Zo kunnen mensen uit etnische en culturele minderheden bij gelijke bekwaamheid bij voorrang worden aangeworven. Het rapport heeft het ook over het organiseren van anonieme sollicitaties en het feit dat jongeren uit die culturele minderheden meer toegang zouden moeten krijgen tot vakantiejobs. Er worden ook beleidsaanbevelingen gedaan met betrekking tot mogelijkheden voor moslims om op de werkvloer hun gebeden te zeggen. Het zou ook moeten kunnen dat vrouwen die dat wensen, door vrouwelijke artsen behandeld worden, behalve bij spoedopnames. Ook is er het voorstel onze verplichte feestdagen aan te passen aan een multiculturele samenleving.

Minister, het rapport behelst veel meer dan wat ik hier kort heb geschetst. Er staan heel veel waardevolle zaken in. Wat is uw reactie op deze voorstellen? Op welke manier passen die al dan niet in uw Vlaams gelijkekansenbeleid? Heeft minister Milquet u op de hoogte gebracht van de resultaten en is er eventueel overleg gepland? Hoe staat u tegenover de voorstellen die specifiek betrekking hebben op het beleidsdomein Onderwijs? Kunnen die op een bepaalde manier een nuttige bijdrage leveren aan het gelijkekansenonderwijs?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Wim Van Dijck: Voorzitter, in haar hoedanigheid van federaal minister van Gelijken Kansen heeft Joëlle Milquet een jaar geleden inderdaad die zogenaamde Rondetafels van de Interculturaliteit gelanceerd. Een zeer divers samengesteld verslagcomité bracht onlangs een eindrapport uit, dat een hele waslijst aan aanbevelingen bevat. Merkwaardig is dat een groot deel van het rapport zich op terreinen begeeft waarvoor de Vlaamse Gemeenschap exclusief bevoegd is, zoals Onderwijs, Cultuur, Huisvesting en Volksgezondheid. Het onderdeel over het onderwijs beslaat maar liefst 25 pagina's, meer dan een derde van het hele rapport. Het rapport bevat een aantal aanbevelingen die controversieel zijn en die, zacht uitgedrukt, niet echt stroken met wat in Vlaanderen leeft over bepaalde onderwerpen, met wat mainstream is in Vlaanderen. Ik verwijs naar de feestdagen, de hoofddoeken en dergelijke meer. Daarom is de vraag naar de status van dat eindrapport meer dan gepast.

Bovendien vinden wij het rapport, en zeker de aanbevelingen, uitermate bevoogdend en dwingend. Men hoeft alleen maar de woorden 'moet' of 'moeten' te omcirkelen in de aanbevelingen om te begrijpen wat ik bedoel.

Minister, acht u zich, zowel voor uw bevoegdheid van Gelijke Kansen als voor die van Onderwijs, aangesproken door het eindrapport van het verslagcomité? Zo, ja wat is dan uw appreciatie van het rapport, en wat wilt u doen met de aanbevelingen?

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Voorzitter, mevrouw Deckx heeft al aangegeven dat haar opsomming van een aantal maatregelen beperkt is en deels gebaseerd op wat er in de pers is verschenen. Het is zeker niet de hele waarheid. De auteur van het rapport, mevrouw Foblets, was zo verontwaardigd door de manier waarop het rapport is weergegeven in de pers dat ze er naderhand nog een opiniestuk aan heeft gewijd in De Standaard. Daarin stelt ze dat ze wist dat het rapport discussie zou uitlokken, maar dat ze niet had verwacht dat het rapport en de conclusies zo vertekend zouden worden weergegeven.

De discussie die ze heeft willen uitlokken, zo stelt ze, moet niet gaan over feestdagen of een aantal andere concrete aanbevelingen. Ze stelt dat er een aantal basisregels zijn en dat het absoluut de moeite loont daarover te discussiëren. Een eerste basisregel is die van de non-discriminatie en de maximale participatiekansen voor al wie legaal in dit land verblijft. Die kansen zijn er nog altijd niet. Er is nog sociaal-economische achterstelling. Daaraan moet iets worden gedaan, aldus mevrouw Foblets.

Een tweede basisregel is dat er integratie moet gebeuren, met respect voor ieders identiteit. Voorzitter, ik vind dat het de moeite loont om daarover ook in het Vlaams Parlement eens grondig te discussiëren. Er is heel wat discussie geweest. Mia Doornaert heeft mevrouw Foblets verweten een westers waarderelativisme aan te hangen. Foblets heeft daarop geantwoord ze dat eigenlijk uitgaat van zeer westerse waarden: non-discriminatie, de scheiding van kerk en staat, de neutraliteit van de overheid, de vrijheid van godsdienst en levensbeschouwing. Ik denk dat we ons kunnen vinden in die basisprincipes. Dan mogen we een dergelijk rapport niet zomaar opzijschuiven omdat we vinden dat het niet echt Vlaams is. Het is wél Vlaams. Het heeft betrekking op zeer veel Vlaamse thema's. Ik vind die uitgangspunten absoluut belangrijk genoeg om erover te discussiëren. We mogen ons niet blindstaren op wat in de pers is verschenen. Ik wijs er ook op dat 22 experts maar liefst één jaar hebben gewerkt aan dat rapport.

Voorzitter, we zouden hierover dus minstens een gedachtewisseling moeten organiseren. U hebt die vraag wat weggewuifd, maar diverse collega's zijn het ermee eens dat het wel de moeite is om daarover te discussiëren. Ik herhaal dus mijn vraag dat we daarover in het voorjaar een gedachtewisseling zouden organiseren.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman, die kwestie zouden we eigenlijk tijdens de regeling van de werkzaamheden moeten bespreken. U mag ter zake gerust een voorstel doen, maar het is evident dat we niet over elk rapport dat in de samenleving verschijnt, een gedachtewisseling kunnen organiseren. De onderwerpen van dat rapport komen ook op veel andere punten van onze werkzaamheden naar voren. Als u zich daarop wilt inspireren, dan belet niets u dat.

Mevrouw Celis heeft het woord.

Mevrouw Vera Celis: Voorzitter, ik sluit me graag aan bij de collega's, vooral dan als het gaat over de bedenkingen die zijn geformuleerd bij dit rapport. Wat doen we met die aanbevelingen?

Het is een beetje controversieel. Het is maar hoe men dit leest en er achteraf over denkt. Enerzijds gaat het rapport er gevoelsmatig van uit dat inwijkelingen, zodra ze in voldoende grote getale zijn, een minderheid uitmaken die aanspraak kan maken op specifieke groepsrechten. Dat lijkt me niet het goede uitgangspunt om tot integratie te komen, integendeel zelfs. Men institutionaliseert daar een soort apartheid mee.

Anderzijds geeft dat rapport een aantal pluspunten over het onderwijs. Het Vlaams onderwijs scoort inderdaad zeer goed. We krijgen goede punten voor de oprichting van het Steunpunt Diversiteit & Leren. Er is ook ruime aandacht voor het Nederlands in ons onderwijs. Kortom, er zitten heel positieve elementen in.

Het Vlaamse gelijkekansenbeleid is er nu eenmaal. Het lijkt me niet opportuun om op basis van de aanbevelingen uit het rapport, alles ineens te gaan omgooien. Dialoog is cruciaal maar

de gevoerde interculturele dialoog lijkt nog niet van dien aard dat men alle aanbevelingen bijzonder ernstig moet nemen. Ik heb er bij wijze van voorbeeld eentje uitgehaald: “De geschiedenis van de kolonisatie, de migratie en de verschillende vormen van discriminatie moeten een deel zijn van het leerplan. Leraars moeten zich voor ons koloniale verleden excuseren.” Ik heb zeer veel bijzonder waardevolle collega’s-leraars geschiedenis gehad, die met een enorme empathie en achtergrond hun vak konden brengen. Ik vraag me dan ook af of wij een stap verder moeten gaan. Moeten zij aan de schandpaal genageld worden en zich publiekelijk excuseren? Ik denk dat die mensen hun vak voldoende kennen en dat we dat excuseren mogen weglaten.

Minister, ik sluit me aan bij de vraag die mevrouw Deckx heeft gesteld. Op welke manier kunnen de voorstellen en aanbevelingen een nuttige bijdrage leveren aan het gelijkekansen-onderwijs?

De heer Boudewijn Bouckaert: Ik sluit me voor een deel aan bij het betoog van mevrouw Celis. Een partijvoorzitter van een belangrijk geworden partij heeft dit document “eenzijdige onzin” genoemd in een column in De Standaard. Titels zijn natuurlijk wel vaker overdreven. Met dit document moet omzichtig worden omgegaan. Daar kleeft natuurlijk de autoriteit op van minister Milquet, die ook op andere vlakken zoals migratie en asiel, een bepaald beleid voert dat niet door iedereen wordt onderschreven.

Elke samenleving die etnisch en cultureel divers is – en dat is het geval in Vlaanderen – zal altijd worstelen met de vraag hoe ver die diversiteit gaat en hoe ver de waarden doorwegen die het geheel bij elkaar moeten houden. Ik maak daarin het onderscheid dat Mark Heirman en nu ook Herman Van Rompuy maken. Er is beschaving en er is cultuur. Men kan een multiculturele samenleving hebben maar geen multiculturele beschavingssamenleving. Zo niet, stort de samenleving in en krijgt men pockets van geïsoleerde groepen die niet door elkaar leven, maar naast elkaar.

In deze interculturele dialoog wordt nogal gevaarlijk doorgeslagen in die zin dat de meerderheid zich moet aanpassen aan de minderheid en niet omgekeerd. Dat is een beetje de filosofie van ‘weg met ons’. Zo moeten we ons excuseren over kolonisatie. Een leraar geschiedenis moet dan maar eens wat dieper ingaan op de slavernij in de Arabische landen, de christenvervolging in de islamitische landen, de volkerenmoord bij de Armeniërs. Ik vraag me af of de schrijvers van de interculturele dialoog dat allemaal zouden toelaten. Die ‘weg met ons’-mentaliteit moet verdwijnen, want zij haalt het evenwicht uit het geheel. Ik vind dat men uit dit document de nuttige zaken moet halen. Ik persoonlijk vind de suggesties over de arbeidsmarkt de nuttigste omdat zich daar wel een probleem voordoet. Voor de rest hebben wij niet te veel te leren uit dit document. Er is inburgering en gelijkekansenonderwijs in Vlaanderen. Ik denk dat die voldoende garantie bieden voor een pad naar integratie. Vlaanderen doet zijn werk en heeft dit soort aanbevelingen niet echt nodig.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Dit rapport is op een bijzondere manier tot stand gekomen.

Er was een bijeenkomst van een pilootcomité op 28 augustus 2009 met vertegenwoordigers van de deelstaten op het kabinet van minister Milquet. Er was ook een vergadering op 2 september 2009, waar men ons heeft ingelicht over de opzet van deze Rondetafels van de Interculturaliteit. Die werden kort nadien opgestart. We hebben er bewust voor gekozen om geen observator namens de Vlaamse Regering te laten deelnemen aan het verslagcomité omdat dit onduidelijkheden zou creëren op het vlak van de rol en betrokkenheid van zowel de persoon in kwestie als van de Vlaamse Regering zelf.

Ik vind het een beetje een gemiste kans dat minister Milquet dat allemaal op haar eentje, volgens de haar gekende stijl en methode heeft gedaan. Zij heeft noch de minister van de Vlaamse Gemeenschap noch de minister van de Franse Gemeenschap die bevoegd zijn voor gelijke kansen, daar als volwaardig partner in erkend. Iedereen weet nochtans dat een grote

realisatie op deze domeinen hoofdzakelijk op het niveau van de gemeenschappen ligt. Dat ondermijnt de waarde van zo'n document.

Voor mij is dit een interessant document – wat niet wil zeggen dat ik het met alles eens ben – en ik zal het eens goed lezen in de kerstvakantie. Ik heb het al eens snel doorbladerd. Er staan goede punten in voor ons, er staan suggesties in. Voor mij is het een rapport zoals er vele andere rapporten zijn. Ik voel mij er niet door gebonden, waarmee ik niet wil zeggen dat de experts geen nuttig werk hebben geleverd. Ze hebben debatten gehouden, ze hebben geprobeerd om tot conclusies te komen, wat op zich al heel positief is.

Ik wil niet ingaan op wat er allemaal wordt voorgesteld. Sommige dingen doen we, andere niet. Er worden voorstellen gedaan: diversiteit in de lerarenopleiding, tutoring, burgerschap in de eindtermen, inburgering – dat doen we al in Vlaanderen – gelijkheid tussen man en vrouw, gelijkheid van de burgers, strijd tegen racisme. Dat zijn ook de uitgangspunten van ons beleid. Maar er staan ook dingen in waar ik eens goed moet over nadenken.

Ik denk dat ik duidelijk ben geweest: ik vind het een beetje een gemiste kans omdat de federale overheid met de gemeenschappen had kunnen samenwerken. De waarde is dat het een belangrijk document is omdat het door experts is opgesteld, maar we moeten niet alles volgen wat erin staat. Ik zal het dus in de kerstvakantie grondig lezen.

De voorzitter: Mevrouw Deckx heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Deckx: Voorzitter, minister, ik kan me vinden in uw antwoord. Ik ben het beginnen te lezen nadat het in de pers was verschenen. Er staan interessante dingen in, maar ik denk dat u terecht zegt dat u er rustig uw tijd voor wilt nemen en dat we er, indien nodig, later nog kunnen over praten.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Wim Van Dijck: Voorzitter, minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij met de classificatie – als ik het zo mag noemen – van het rapport als eentje van de zeer vele die op uw en onze bureau verschijnen en waar we dingen in kunnen lezen die we goed vinden of die we minder goed vinden.

Voorzitter, ik ben het met u eens dat we dit rapport eigenlijk niet nodig hebben om in dit parlement na te denken en te discussiëren over waar we met de samenleving en ons onderwijs naartoe willen. Zeker niet een rapport dat de controverse eigenlijk heeft opgezocht met zeer vergaande aanbevelingen.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Voorzitter, minister, ik ben het met u eens als u de werkwijze betreurt waarop dit rapport tot stand is gekomen en de werkwijze waarop mevrouw Milquet cavalier seul heeft gespeeld en Vlaanderen, hoewel het voor een groot deel over Vlaamse bevoegdheden gaat, zo weinig heeft betrokken. Ik begrijp dat u er niet echt tevreden mee was.

Het neemt natuurlijk niet weg dat, zoals u ook zelf zegt, er toch 22 experts van universiteiten – autoriteiten op het vlak van multiculturele samenleving – een jaar lang aan hebben gewerkt. Ik zou het dus jammer vinden als u het rapport zomaar zou classificeren, zoals de heer Van Dijck zegt. We zouden mevrouw Milquet net niet alle pluimen op haar hoed kunnen laten steken door het wel au sérieux te nemen en door over een aantal waardevolle uitgangspunten te discussiëren. Ik denk aan het rapport 'Burgerschap en migratie' waarmee we dat wel hebben gedaan. Sommige thema's zijn zeker de moeite waard om ten gronde te bediscussiëren met de experts van het rapport en hen hun uitgangspunten te laten uitleggen. Ik zou er wel iets mee willen doen.

De voorzitter: Mevrouw Celis heeft het woord.

Mevrouw Vera Celis: Voorzitter, minister, ik sluit me graag aan bij uw standpunt dat het een gemiste kans is en dat er te weinig overleg en communicatie is geweest met mevrouw Milquet over een aantal belangrijke items. Ik denk dat het belangrijk is dat mevrouw Milquet weet waar haar bevoegdheid eindigt en waar de uwe begint.

Het rapport is opgemaakt door een aantal experts. Ik zou er toch voorzichtig mee zijn. Het is niet omdat het 22 experts zijn dat ze met hun aanbevelingen het gelijk aan hun kant hebben. We moeten er zelf serieus over durven nadenken.

Onze maatschappij in Vlaanderen is beleefd. We leren respect en krijgen dat met de paplepel ingegoten. Wij geven ook aan iedereen respect, maar we moeten er zeker durven over na te denken of het andersom ook altijd zo is. Ik heb daar soms enorme bedenkingen bij. Er wordt veel respect gegeven, maar er komt niet altijd veel respect terug. We moeten dat durven te zeggen en erover durven na te denken.

Voorzitter, ik raad u aan om misschien eens aanbevelingen op papier te zetten. We hebben het rapport misschien niet nodig, zoals u zegt, maar het neemt niet weg dat u zelf wat aanbevelingen kunt schrijven, met de opmerkingen en de gedachten die u hebt. Het is maar een suggestie.

De heer Boudewijn Bouckaert: Mevrouw Celis, ik wil dat gerust doen, maar ik maak een algemene opmerking.

Uit een rapport haalt men altijd de meest spectaculaire dingen. Dat is nu eenmaal het lot van rapporten. Dit rapport raakt aan symbolen, aan oude symbolen van de Vlaamse samenleving. Het schoffeert de meerderheid op een onnodige manier. Het helpt het lot van de werkloze allochtonen en van de bevoogde moslima's – want over die groepen gaat het – geen moer vooruit. In die zin vind ik het geen productief rapport.

Maar voor de rest vind ik de suggestie van de minister om dat bij de kerstboom even te lezen, een uitstekend idee. Ik wijs erop dat 25 december volgens de rondetafel niet wordt afgeschaft. We hebben dus de tijd om dit te lezen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■